

821.161.2
М34

С 1215592

НАТАЛІЯ
МАТОЛІНЕЦЬ

КЕРАМІЧНІ СЕРЦЯ

РОЗДІЛ
13

У ПОВІТРІ

— Жюстіна дратує мене, Канре, — зауважила маестра Альвіанні, поки служка викладала її коси у складне плетіння, скріплюючи його перловими шпильками. — Позавчора вона погано заправила мою постіль й геть не збила подушок, а це ж єдина її справа в покоях! Невже так важко запам'ятати, як робити це до ладу? А вчора! Вчора вона так розкахикалася, що я боялась, аби люстра не впала зі стелі. Ох, я знала-знала, що як візьму сільську дівку до поважного дому, то не обійдуся без проблем. Хіба можна ходити цими коридорами, човгаючи ногами, як на пасовиську, і до всього кахикати так, щоб у сусідському маєтку шибки дрижали?

— Ні, маестро. Я скажу Жюссі, аби була уважніша. Якби ви дали їй вихідний долікувати той кашель...

— Вихідний? Нонсенс! Це що — ще одна вигадка вінців, якою тобі задурих голову мій племінник? Попрохала б

Жюстіна сама, то ще можна було би подумати. Та я бачила з вікна, як вона розводила балачки з кухарками на задвірку. На те сил має достатньо.

— Вона остерігається, аби не прогніввити вас.

— Чудово, нехай остерігається й далі. Може, до роботи буде уважніша. — Пані Альвіанні прискіпливо окинула себе поглядом у дзеркалі й торкнула пальцями зачіску. — Погано, Канре. Я й без того блідну до зими, а ці перли роблять з мене ледь не мерця. Ти цього не бачиш?..

— Попроси у панії вихідний, — суворо мовила Канре ввечері.

Жюссі лежала в ліжку, але не накривалася ковдрою, а навпаки, поклала руки зверху й розглядала стелю.

— Зі мною все гаразд, — відказала вона, але голос її похрипував, як сухе гілляччя. — Не хочу дратувати маестру.

— Її дратує твоє бухикання. І що, як захворієш на правду сильно?

— Не, не захворію. Моя мамця казали, що мене хоч в ополонку кидай, а ніц не буде. А вони мудрі були, на травах зналися.

— Твоя мамця можуть казати що їм захочеться. — Канре вперла руки в боки й підійшла до ліжка Жюссі. — Але в цьому домі ти молодша слуга і маєш слухатися. Попрошиш завтра вихідний — із самого ранку. Я прослідкую, аби не забула. Потім попрохаємо пані Манно, щоб чогось теплого тобі вділила. І будеш лежати та видужувати, доки не остогидне.

— Але що, коли маестра...

— Маестра обійдеться!

— Слухайте, слухайте. А що це Осван та ви побратися вирішили? На кухні йоно тріщали...

— Не бажаю знати, що про мене тріщать на кухні, — озвалася Канре. Вона одразу ж пригадала Осванів спалах та їдкі слова про те, що всі-всі в домі знають про неї та Жаррака.

— Хочете, я їм скажу, аби дурного не городили?

— Чого ж. Хай говорять, поки язики не відсохнуть.

— Та ви ж не хочете взаміж?

— Заспокійся, Жюстіно. Тобі не про дурного Освана треба думати, а про видужання. Спи вже. — Канре торкнулася долонею її чола і стерла з нього піт.

Дівчина була списала це на теплу ковдру молодшої служки, під котру та ще стелила коц, привезений з дому. Та вранці Жюссі вже дрібно тремтіла під своїми покривалами й гарячка згризала її зсередини, як черв'як точить яблуко.

— Я вб'ю тебе. Згадаєш мої слова. Я тебе вб'ю.

Жаррак стискав кулаки, аби не дати відсічі. Батько мав право на цю злість. Батько, який хотів сина — королівського чаротворця, а не...

— Дурне дитя!.. Бергате, забери це. — Людовік Прест простягнув старшому синові свій артефакт, хльоскаючи шнурівками на чохлі, який він зірвав з пояса. — Забери і йди геть. Бо клянуся — як не забереш, то я його порішу...

Бергат виконав батькове прохання напрочуд швидко, зиркнувши на Жаррака, схиленого в поклони. Він ще не знав, чим молодший брат так завинив, проте

дивувався його свавільній схильності створювати собі біду за бідою.

Коли двері грюкнули, Людовік Прест уже був біля сина. Він згріб його довге волосся й задер голову. Лице горіло все тим же відстороненим і спокійним виразом, ніби він — малий пущвірок! нахабне створіння! — знущається з найсильнішого чаротворця у Франі і, бачать святі, за межами Франу теж.

— Тепер слухай мене, виродку. — Людовік стишив голос і відпустив сина, гидливо обтрушуючи руки від видертих у пориві злості бляклих волосин. — Я не знаю, яку гру ти собі задумав, кажучи перед королем, що недостойний служити. Але зі мною ці ігри забудь... Це Генрієна, так? Це твоя мамця напоумила чинити спротив?

— Ні.

Жаррак опустив погляд і помітив, як батькова рука сіпнулася за відсутнім артефактом.

— А я думаю, що так. Це ж, знаєш, була її мета. Відібрати тебе. Відібрати зброю, яка по закону...

— Батьку, я свідомий своєї ролі.

— Свідомий? А чи свідомий ти того, що король тепер буде до синькового біса невдоволений? Розумієш, що означає «король невдоволений», самогубцю? Ти вчинив необдуману дурницю, знехтувавши пропозицією Його Величності.

— Зимовий договір укладуть. Я здобув йому форт.

— Краще б не здобував. Тоді міг би заявити щось про свою недостойність... Що ти попросив?

— Нічого занадто.

Жаррак не замислювався над відповіддю. Ніхто, крім охорони, не був присутній при його розмові з королем.

Ніхто не мав права відкривати таємницю винагороди. Знаючи про це правило, яке вищі придумали, щоб убезпечувати себе від заздрісників і погроз, молодий чаротворець не випускав з думки й того, що в батька товариські стосунки з королем — наскільки це можливо для боголикого правителя і його слуги. Тому рано чи пізно Людовік Прест отримає відповідь, яку хоче, — він завжди отримує відповіді.

Жаррак сподівався на той момент бути достатньо далеко від батькового гніву. І, якщо вдасться, від Франу теж.

Лице Людовіка Преста, до того викривлене злістю, вкрилося паволокою задуми.

— Нічого занадто, кажеш?.. Поговоримо про це, вирождку. Ще поговоримо про це. А поки краще не дратувати короля. Поїдеш до Лалаки. Мене насторожує неспроможність алхіміків розібратися з клятим зіллям. Не з-під землі ж його дістали ті Альвіанні! Хто вони такі? Звідки взялися з такими знаннями? Поїдь, поспілкуйся з тітчиною родиною і дізнайся мені, що це за порошок. Візьмеш із собою... трьох супутників тобі вистачить.

— Я можу сам.

— Заткни пельку. Я сказав: трьох супутників візьмеш. Не випадає моему синові мандрувати, як миршавому нижчому. Виїдеш сьогодні ж. З Лалаки одразу повернешся. Лірці, пройди, може, й відступили від форту, поважаючи твою перемогу, але я буду не я, коли вони зовсім угамувалися. Поки Зимового договору на папері немає — чекаємо вогню. Після перших снігів побачимось. І не смій повертатися ні з чим. Інакше ти мрець, тямиш?

— Слухаюсь, батьку. — Жаррак не очікував, що так раптово пощастить.

— Після повернення впадеш у ноги Його Величності й *благатимеш*, щоби прийняв тебе до стану королівських чаротворців. За відкриття в Лалаці.

— А якщо я нічого не знайду там? Зі смерті братів Альвіанні вже місяці минули...

— То знайди, — відрізав батько.

На цьому розмова закінчилась.

Надвечір четверо вершників вирушили в дорогу. Один з них ховав на споді своєї валізи з порошками записник попередніх власників артефакта і крихітну скриньку, ціннішу за решту вмісту.

Кловіс Сонцесяйний повірив в історію молодого чаротворця, у борг перед родиною та обітницю, котру той дав на маленькій могилі на цвинтарі Кьюру.

У валізі Жаррака спочивала золота оливна гілка для його покійної сестри Сюзетти.

— Мені потрібне щось од гарячки. Й од застуди. І таке, аби додавало сил, бо хвора дуже ослабла. І ще зілля агонії, — протарабанила Канре до аптекаря, нависаючи над прилавком.

— Йойки, панночко, у вас там якийсь катастроф? — спитав старий травник, посміюючись у пишні вуса. — І гарячка! І застуда! І слаба! І ще й вхопила! Як се ти так успіла?

— Нічого я не вхопила. І то не для однієї людини, — відповіла Канре нетерпляче, хоча звикла до повільності аптекаревих манер.

Канре знає правила свого життя:
не підводити очей на високорідних,
не ставити запитань, коритися могутнім
маестрам. Жаррак теж знає правила
свого життя: він має стати бездоганною
зброєю Сонцесяйного, невсипуще
вивчати чаротворення й виправдати
очікування родини. Вони з різних
світів, розмежованих золотою оливною
гілкою. Та коли їхні долі перетнуться,
виявиться: є те, що ламає одвічні закони.
Країною шириться смертельна хвороба,
із південного кордону погрожують
війною, на півночі снують змови.
Вузли інтриг затягуються, щойно
наважишся змінити правила гри. Любов
і людяність — надто велика розкіш
у світі вседозволеності й жорстокості.
Тут смерть ховається всюди, навіть
у філігранній красі керамічного серця.
Залишилося тільки вирішити: боротися
з часом чи підкоритися йому.
Зрештою, відлік пішов.
Чуєш? Годинник цокотить.

ISBN 978-966-982-139-3

9 789669 821393 >

інтернет-магазин

vivat-book.com.ua

 Vivat
ВИДАВНИЦТВО